

7 UITGANGSPUNTEN VOOR ETHISCH WILDBEHEER

Bij ethisch wildbeheer wordt uitgegaan van de inzet van niet-dodende werende (zoals habitataanpassingen) en verjagende middelen. Pas als dit niet helpt, kan doden aan de orde zijn. In dat geval is de inzet van middelen die het minste leed veroorzaken eerst van toepassing. De zeven uitgangspunten van ethisch wildbeheer zijn als volgt:

1. Begin bij het aanpassen van het menselijk gedrag, zodat beheren wellicht niet eens nodig is. Het geven van voorlichting over hoe problemen te voorkomen, zoals wilde dieren niet voeren, eten en afval weghouden van wilde dieren, huisdieren niet loslaten, steriliseren en chippen, is van essentieel belang.
2. Rechtvaardig het beheer met bewijs. Schade aan eigendommen, gewassen, (landbouw)huisdieren en ecosystemen moet bewezen zijn. Alleen ergens 'last van hebben' is geen rechtvaardiging voor het doden van dieren. Neem in de afweging wel/niet beheren uitdrukkelijk de positieve effecten van het dier mee. Breng dus niet alleen schade in beeld, maar ook de rol van het dier in het ecosysteem zoals prooi voor andere dieren of roofdier voor andere 'overlastgevende' dieren.
3. Benoem voorafgaand aan het beheer duidelijke, haalbare doelen en voer een nulmeting uit. Vaak begint men met het beheren van dieren, zonder duidelijk af te spreken welke meetbare doelen men wil behalen. Doelen moeten niet alleen gemeten worden in de genomen preventieve niet-dodende maatregelen en het totaal aantal gedode en aanwezige dieren, maar vooral ook in hoeveel schade met het beheer voorkomen is t.o.v. de periode voordat dieren beheerd werden. Als er geen effecten op het gebied van schadevermindering te meten is, moet men het beheer stoppen. Hou wel gegevens bij over wat er gebeurt als er gestopt wordt met beheren.
 - Bij voorkeur is er voorafgaand aan het nemen van beheermaatregelen de beschikbaarheid over meerjarige gegevens. Dit om vast te stellen wat de trend voorafgaand aan de ingreep is, in aantallen dieren en de hoeveelheid schade/overlast. Alleen op deze manier is namelijk vast te stellen of de beheermaatregelen geen, een stabiliserend of verminderend effect op de schade/overlast hebben.
 - Naast het meten van de trends in aantallen, de inzet preventieve en dodingsmaatregelen en de mate van schade/overlast, is het tevens van belang allerlei randfactoren in kaart te brengen en mee te nemen in de analyses om te kunnen vaststellen of het beheer effectief is. Denk daarbij bijvoorbeeld aan verkeersintensiteit, landgebruik (gewassen) en corrigeer voor inflatie/variatie in gewasopbrengst over de jaren heen.
4. Bij de inzet van middelen, kies middelen die dieren het minst leed toebrengen. Maak gebruik van goede praktijken en zorg dat deze up-to-date zijn. Zet in eerste instantie in op middelen die de bron aanpakken en de omgeving niet toegankelijk en/of ongeschikt maken. Denk daarbij aan sterilisatie & chippen van (huis)dieren (zie ook onder 1), een betere inrichting van gebouwen en het aanpassen van natuur, recreatie en landbouwlandschappen.
5. Zorg voor maatschappelijk draagvlak door punten 1 t/m 4 serieus en aantoonbaar uit te voeren.
6. Stel een systematisch lange-termijnplan op, inclusief lange-termijnmonitoring, en zorg dat het plan wordt bijgesteld op basis van nieuwe gegevens, inclusief het toepassen van nieuwe, minder invasieve methodes.
7. Neem de beslissing op basis van specifieke aantoonbare schade, niet op basis van labels die op bepaalde dieren zijn geplakt. Met labels bedoelen we onder andere: het zijn er veel te veel, het is ongedierte, het is een exoot etc.